

ביאור בדרך אפשר

1 הַיָּאֲרֵצִיט¹¹ יו"ד שבט תש"י (באתן שנים הרבי הרי"צ היה נוהג למסור
 2 לפרסום מעת לעת מאמר חסידות בכתב, ולקראת הימים י"ד - י"ג שבט תש"י
 3 מסר את המאמר דיבור-המתחיל 'באתי לגני אחותי כלה - המאמר נועד
 4 לפרסום ליום היארצייט של אמרוזקנתו הרבנית רבקה (נסתלקה ביו"ד שבט
 5 תרע"ד) ושל אמו הרבנית שטערנא-
 6 שרה (נסתלקה ב"ג שבט תש"ב)
 7 ולאחר פרסום המאמר לקראת ימים
 8 אלה, הרבי הרי"צ עצמו נסתלק ביו"ד
 9 שבט תש"י, והתברר למפרע שהמאמר
 10 נמסר ליום הסתלקותו, ומאו ביו"ד
 11 שבט מידי שנה, החל משנת תש"א,
 12 הרבי נהג לומר מאמר חסידות דיבור-
 13 המתחיל זה כשבכל שנה המאמר
 14 מיוסד בעיקר על פרק אחר מתוך
 15 המאמר המקורי (שהוא 'המשך' בן
 16 עשרים פרקים), לפי הסדר. ובשנה זו,
 17 תש"ד, המאמר מיוסד בעיקר על
 18 הפרק הרביעי במאמר הרבי הרי"צ,
 19 ושם מבואר) דְקָאֵי שהאמור לעיל
 20 שעל ידי כפיית הסטרא-אחרא האור
 21 האלוקי עולה "בכל העולמות", הכוונה
 22 היא על מדריגת האור האלוקי
 23 שהוא בְּכוּלָּהּוּ עֲלָמִין בְּשׂוּהָ,
 24 מבואר בהרחבה בתורת החסידות
 25 שהאור האלוקי מאיר לעולמות בשני
 26 אופנים: אור ה"ממלא כל עלמין", הוא
 27 האור המוגבל המתלבש ונקלט ונרגש
 28 בכל נברא לפי עניינו והחיות ניכרת
 29 ונרגשת בו ואור ה"סובב כל עלמין",
 30 האור הבלתי מוגבל שלמעלה
 31 מהתלבשות בעולמות ובנבראים באופן
 32 פנימי אלא מאיר לכלום בשווה, וזהו
 33 האור שנמשך "כד אתכפיא סטרא אחרא", האור המאיר בכל העולמות בשווה,
 34 שְׂוָהוּ עֲנִין הַמְּשַׁכֵּת עֵיקַר שְׂכִינָה האור שלמעלה מהגבלה
 35 בַּתְּחִתּוֹנִים.
 36 וְזָהוּ עֲנִין הַמְּשַׁכֵּן וּמְקַדֵּשׁ שבהם ישנה השראת השכינה בגלוי
 37 וְהַעֲבוּדָה עבודת ה' הרוחנית שִׁבְחָם, שְׁעֵיקְרָהּ הוּא עֲבוּדַת
 38 הַקְּרַבְנוֹת וּבִפְרָט עֲנִין הַקְּטוֹרֶת, שְׁעַל-יְדֵי-זָה על ידי עבודת
 39 הקרבנות שעניינה התקרבות והתעלות של הגשמיות לאלוקות אֲתַפְּסִיא
 40 סְטְרָא-אַחְרָא כו'. והדבר פועל השראת השכינה בעולם (כמבואר
 41 באיכות במאמרי 'באתי לגני' המבארים את הפרקים הקודמים במאמר,
 42 ובמיוחד פרק ב' העוסק בביאור העניין הפנימי של עבודת הקרבנות). וְזָהוּ
 43 גַם הטעם הפנימי על מַה שֶׁהַמְּשַׁכֵּן הָיָה בְּנוֹי מְעַצֵּי שְׂטִים דְּוָקָא,

ביאור בדרך אפשר

44 כִּי כְּדֵי שְׂתוּכַל לְהֵיּוֹת הַעֲבוּדָה דְּאֲתַפְּסִיא סְטְרָא-אַחְרָא,
 45 צְרִיכָה לְהֵיּוֹת נְתִינַת מְקוּם לְהַתְנַגְּדוֹת שֶׁל הַסְטְרָא-אַחְרָא,
 46 שאמנם כל מציאותה הוא כדי שיתגברו עליה, אבל זה עצמו מחייב את
 47 מציאותה באופן שאכן תוכל להתנגד לקדושה וְזָה נַעֲשֶׂה עַל-יְדֵי
 48 הַרוּחַ שְׂטוֹת שהיצר הרע מחדיר
 49 באדם והיא גורמת לו לחטוא, כי הרוח
 50 שטות מעוררת בו תאוות, וכשאנו
 51 מצליח להתגבר, הוא חוטא, חס-
 52 ושלום, כְּמֵאֲמַר רַבּוֹתֵינוּ ז"ל¹²
 53 שמצד מהותו כיהודי האדם לא עלול
 54 לחטוא אִין אָדָם עוֹבֵר עֲבִירָה
 55 אֶל־אִם-כֵּן נִכְנַס בּוֹ רוּחַ
 56 שְׂטוֹת, וְכַפִּי שְׂמִבְאָר
 57 בְּהַמְאָמַר 'באתי לגני' של שנת
 58 תש"י (בְּפָרָק ג') שְׂוָהוּ פעולתה
 59 של ה'רוח שטות' להחטיא היא מְצַד
 60 תוֹקֵף הַחֲמֻדָּה והתאוה, וּבְעֵיקַר
 61 (לא כִּלְכַף הַחֲמֻדָּה בְּפָנֵי-
 62 עֲצָמָה, אֶל־א) הַתַּעֲנוּג
 63 וְהַרְתִּיחָה (דְּעַר קֶאֶךְ הַלֵּט
 64 וההתלהבות) שֵׁישׁ לוֹ בַּעֲנִינִים
 65 הַגְּשְׁמִיִּים (אֶפִּילוּ בְּדָבָרִים
 66 הַמוֹתָרִים), כְּלוּמַר שַׁעִיר הַגּוֹרֵם
 67 לחטוא הוא לא עצם הנטייה והתאוה
 68 לדברים גשמיים אלא העובדה שהאדם
 69 מתענג מהם ולהט אחריהם בחשק
 70 ובהתלהבות שְׂוָה מְסִיר אֶת
 71 הַחַיּוֹת וְהַתְּלַהּבוֹת שְׁצָרִיכָה
 72 לְהֵיּוֹת בַּעֲנִינֵי קְדוּשָׁה, כִּי כַּאֲשֶׁר
 73 גופו וכוחות נפשו של האדם שקועים
 74 בלהט ובהתלהבות בכיוון אחד, ממילא
 75 הוא מאבד את החיות וההתלהבות
 76 בכיוון ההפוך וְכֵן הוֹלֵךְ מְדַחֵי אֶל דְּחֵי וּמְצוּב הַרוּחֵי מִדְּרֹד עַד
 77 שְׂיֻכּוֹל לְבוֹא לְרוּחַ שְׂטוֹת שְׂיֻכּוֹלָה לְהִבִּיא אוֹתוֹ לְעִבּוּר
 78 עֲבִירָה בְּפּוֹעַל, כֵּן שְׁה'רוּחַ שְׂטוֹת' מְכַסֶּה עַל הָאֲמַת שְׁלֵא
 79 יִרְגֵּשׁ שְׁנַפְרַד מְאֻחַדוֹתוֹ, האמת היא שבכל עבירה, קלה כחמורה,
 80 האדם יוצר פגם בנפשו וגורם לעצמו פירוד וריחוק מאלוקות ואם האדם היה
 81 מודע לכך לא היה חוטא (ולכן, כמבואר בספר התניא ובמאמרי 'באתי לגני'
 82 גם מי שמבחינת מצבו הרוחני מוגדר כ'קל שבקלים' מוכן למסור את נפשו
 83 על קידוש ה' כאשר מנסים לכפות עליו לעבור עבודה זרה, כי בעבירה זו הוא
 84 יודע בבירור שהוא נעשה נפרד מאלוקות, אבל האמת היא, כאמור, שהדבר
 85 נכון לגבי כל עבירה אלא שהרוח שטות מכסה על האמת הזו וגורמת לו לא
 86 להיות מודע לפירוד הזה וְיִהְיֶה נְדָמָה לוֹ שְׁעוֹדְנּוּ בְּיַחַדוֹתוֹ כו'.

מציין גם לזהר שם סז, ב. וראה גם שם קפד, א). וראה גם תו"א ויקהל פט, ד. לקו"ת חוקת סה, ג. 11) ד"ה באתי לגני ה'ש"ת פ"א (סה"מ שם ע' 111-112). 12) סוטה ג, א.